



Ταμείο Νομικών: Ώρα μηδέν ή ώρα αγώνα

1. Η οφειλή των 120 δις είναι αναμφισβήτητη. Κανείς κυβερνητικός εκπρόσωπος ή αρμόδιος υπουργός δεν έχει τολμήσει να ανοίξει το στόμα του για να συκοφαντήσει τη διεκδίκηση. Η διαδικαστική διαδρομή της οφειλής γνωστή (λογιστική διαχείριση του προϋπολογισμού με σκοπό την πλασματική πλήρωσης των κριτηρίων σύγκλισης και στη συνέχεια των κριτηρίων διατηρησιμότητας για την επίτευξη της ένταξης στην **Ο.Ν.Ε** με τη μέθοδο της «**δημιουργικής λογιστικής**», δηλαδή της απόκρυψης της ύπαρξης δημοσίου χρέους) και η πολιτική της αιτία επίσης (οικονομική αποδυνάμωση των ταμείων στα πλαίσια συνολικής αντιασφαλιστικής μεταρρύθμισης με σκοπό τη διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης σε όλες τις χώρες της Ε.Ε.). Η ζοφερή προοπτική της σύνταξης των 120.000 δρχ μετά 35 χρόνια (για την οποία θα απαιτηθεί πολλαπλασιασμός των υπαρχουσών εισφορών εάν τα οφειλόμενα δεν αποδοθούν), είναι επίσης γνωστή.

2. □ Παραταύτα, η οφειλή αυτή έχει τεθεί πολλές φορές σε κίνδυνο. Ας μην ξεχνάμε ότι πριν από μερικά χρόνια ο Υπουργός Οικονομικών Δρυς είχε καταθέσει τροπολογία για την παραγραφή των σχετικών αξιώσεων του Ταμείου Νομικού-τροπολογία που δεν πέρασε μόνο κατόπιν σχετικής παρέμβασης του ΔΣΑ. Μέχρι στιγμής η κυβέρνηση έχει αρνηθεί να προβεί σε πράξεις αναγνώρισης του χρέους (είτε με νομοθετική ρύθμιση, είτε με κατάθεση μέρους του ποσού).

□ □

Η Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων Αθήνας είχε θέσει και πέρου στο Δ.Σ. του ΔΣΑ (αίτηση 459/20.11.2002) την ανάγκη κινητοποιήσεων εν όψει του τότε προϋπολογισμού. Ως συνήθως η αίτησή μας δεν εισήχθη καν για συζήτηση.

3. Η οφειλή όμως των 120 δις -καθώς και των 10 δις που οφείλει το Δημόσιο ως συνεισφορά του στην ασφαλιστική κάλυψη των εισερχομένων μετά την 1-1-93- δεν αποτελεί το μόνο ζήτημα που θέτει σε άμεσο κίνδυνο τη δυνατότητα παροχής συντάξεων από το Ταμείο Νομικών. Ήδη, με απόφαση του ΔΕΚ καταργήθηκε ο πόρος από τα εταιρικά και υφίσταται κίνδυνος για την κατάργηση και άλλων εργοδοτικών πόρων (1,3% επί των συμβολαιογραφικών συμβάσεων).

□ □

4. Το θέμα συνεπώς είναι -εκτός από την αυτονόητη διεκδίκηση των οφειλομένων- **και η αναπλήρωση των καταργούμενων πόρων. Ήδη η κυβέρνηση ετοιμάζεται να καταθέσει νομοσχέδιο για την κοινωνική ασφάλιση, στο οποίο θα απουσιάζει κάθε μέτρο αναπλήρωσης, παρά τις αρχικές υποσχέσεις. Πρωτίστως δε θα απουσιάζει η υποχρέωση καταθέσεως γραμματίου προεισπράξεως στις μεγάλες ιδιωτικές συμβάσεις, μέτρο □ -που όπως έχουμε πρώτοι τονίσει εδώ και πολλά χρόνια- συνδυάζει τα κοινωνικά και ασφαλιστικά συμφέροντα των δικηγόρων, με εκείνα του κοινωνικού συνόλου.** Με αυτό τον τρόπο θα επιτευχθεί η αναδιάταξη της δικηγορικής ύλης, έτσι **ώστε αφενός το κοινωνικό σύνολο** (και ιδιαίτερα τα μικρομεσαία οικονομικά στρώματα) να απαλλαγεί από περιττές στις σημερινές συνθήκες υποχρεωτικές παραστάσεις και δικηγορικές αμοιβές **και αφετέρου να υπαχθούν και τυπικά (με υποχρεωτική παράσταση δικηγόρου) στη δικηγορική ύλη** σημαντικές κατηγορίες συναλλαγών



που ενώ προϋποθέτουν αποκλειστικά και μόνο **εργασία δικηγόρου** δεν προβλέπουν παράστασή του σε αυτές, με αποτέλεσμα όχι μόνο την απώλεια της **αμοιβής** του, αλλά και σοβαρών **πόρων των ασφαλιστικών** μας φορέων (**που θα έπρεπε να υπολογίζεται και να παρακρατείται στην πηγή**) και του **Ταμείου συνεργασίας** προς όφελος είτε των συναλλασσομένων (**κυρίως Τραπεζών, μεγάλων εταιριών κλπ**), είτε άλλων επαγγελματιών που επωφελούνται από την κατάσταση αυτή και καρπούνται αμοιβές δικηγορικής εργασίας, την οποία απλά αντιγράφουν.

Σ' αυτή την κατεύθυνση θα έπρεπε να κινηθεί άμεσα η διεκδικητική στρατηγική του ΔΣΑ. Διαφορετικά **καθίσταται αδύνατη η στρατηγική του θέση, και περιορίζεται σε απολογητή κεκτημένων, διαμορφώνοντας συντεχνιακούς και όχι ευρύτερα κοινωνικά αποδεκτούς όρους παρέμβασής του στο ασφαλιστικό.**

5. Ένα φάντασμα πλανιέται ξανά πάνω από τη Γενική Συνέλευση του ΔΣΑ : Το φάντασμα της αποχής διαρκείας. Καμμία παράταξη ποτέ δεν παίρνει το συνδικαλιστικό κόστος να την προτείνει, αλλά πάντα οι συνελεύσεις με μεγάλη πλειοψηφία αποφασίζουν. Έτσι και τώρα. Ολοι επισημαίνουν την ανάγκη να «ξυπνήσουμε» και να «πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας», αλλά κανείς δεν λέει με ποιο τρόπο, δηλαδή με ποια μορφή κινητοποίησης. Και έτσι τα έχουν καλά και με εκείνους που στη Γ.Σ. θα υποστηρίξουν αποχή και με εκείνους που πάντα γκρινιάζουν με την αποχή. Είναι δε τέτοιος ο λαϊκισμός του κυρίαρχου δικηγορικού συνδικαλισμού, ώστε για μία τουλάχιστον παράταξη (την προσκείμενη στο ΠΑ.ΣΟ.Κ.) παρουσιάζεται το πρωτόγνωρο φαινόμενο εδώ και εβδομάδες να διεξάγει καμπάνια όχι για την ενημέρωση ή τη λύση στο ασφαλιστικό, αλλά για την διαχρονική (δηλαδή αναγόμενη και σε χρόνους που και εκείνοι όταν το κόμμα τους ήταν εκτός εξουσίας υποστήριζαν) δυσφήμιση της αποχής.

Χρόνια ολόκληρα οι πολέμοι των κινητοποιήσεων και απολογητές της μζέριας και της ηττοπάθειας κάνουν λόγο για εναλλακτικές μορφές κινητοποιήσεων, **χωρίς ποτέ να έχουν διατυπώσει μία αξιόπιστη πρόταση** που να πιέζει λιγότερο τους μαχόμενους δικηγόρους, που αναμφισβήτητα επωμίζονται το κόστος των κινητοποιήσεων, και περισσότερο το κράτος, που πάντως δεν του είναι αδιάφορη η μη λειτουργία των δικαστηρίων, όταν εξ αυτής υστερείται η εισπραξη αρκετών δις δρχ ημερησίως από εξαγορές ποινών, δικαστικά ένσημα κλπ και με την έννοια αυτή όλες αυτές οι δίκες είναι δίκες «ενδιαφέροντος του δημοσίου», περισσότερο από εκείνες που το δημόσιο είναι διάδικος, οπότε ο περιορισμός της αποχής σε αυτές απλώς ταλαιπωρεί τους εκάστοτε αντιδίκους του.

Εναλλακτική μορφή κινητοποίησης δεν υπάρχει και το ξέρουν.

Όσο για τα «διδάγματα» των αποχών διαρκείας στο παρελθόν, αξίζει πράγματι να θυμήσουμε : Με την αποχή του 1985 αποτρέψαμε την κατάργηση των δικών στα αυτοκίνητα, με εκείνη του 1991 - 1992 την κατάργηση προστασίας της επαγγελματικής μας στέγης, με εκείνη του 1992 - 1993 περιορίσαμε τους δυσμενείς όρους του ασφαλιστικού νόμου για τους νέους δικηγόρους, με εκείνη του 1993 - 1994 τα αντικειμενικά κριτήρια φορολόγησης, με την τελευταία του 2001 σώσαμε τις παραστάσεις στα συμβόλαια. Φυσικά όλες αυτές οι αποχές είχαν το κόστος τους για όσους εξαρτώνται από τη δικαστηριακή δικηγορία (και δεν ανήκουν στην κατηγορία αυτή όλοι όσοι συνηθίζουν να μιλούν εξ ονόματός της), αλλά αγώνας χωρίς κόστος δεν υπάρχει. Μόνοι χαμένοι αγώνες είναι αυτοί που δεν έγιναν.



Απέναντι σε μία Γενική Συνέλευση που συγκαλείται και μεθοδεύεται με την ευχή των διοικούντων να μην έχει απαρτία ώστε να λήξουν οι κινητοποιήσεις με ευθύνη του σώματος και όχι του Δ.Σ

Εμείς τουλάχιστον έχουμε το θάρρος της γνώμης να το προτείνουμε.

-ΑΜΕΣΗ ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΤΟΝ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΚΑΙ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΤΩΝ 130 ΔΙΣ. ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΙ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΤΟ ΤΑΜΕΙΟ ΝΟΜΙΚΩΝ

-ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΡΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΟΡΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΥ ΠΡΟΕΙΣΠΡΑΞΗΣ στις ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

-ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ Της ΔΙΑΚΡΙΣΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ ΠΡΟ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΣ 1-1-93

-ΑΝΑΚΛΙΜΑΚΩΣΗ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΠΑΡΟΧΩΝ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΑ ΕΤΗ ΔΙΚΗΓΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΙΣΦΟΡΟΔΟΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ

-ΑΜΕΣΗ ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ. ΕΦΑΡΜΟΓΗ Της ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΡΥΘΜΙΣΗΣ ΓΙΑ ΣΥΝΤΑΞΗ ΣΤΟ 80% ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΤΟΥ ΕΦΕΤΗ

-ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ. ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ

-ΑΡΝΗΣΗ ΑΠΟΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ ΦΟΡΟΥ 15% ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΔΟΣΗ ΤΟΥ στους ΥΠΟΧΡΕΟΥΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΝΟΜΙΜΩΝ ΤΟΚΩΝ

Αθήνα 27.11.2003

□ □ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ □ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΑΘΗΝΑΣ